

## UCHWAŁA

Dnia 18 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący)

SSN Dariusz Zawistowski (sprawozdawca)

SSN Anna Owczarek

Protokolant Katarzyna Wojnicka

w sprawie **J. I., W. P. , B. P. i J. S.**

sędziów Sądu Rejonowego w W.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 18 grudnia 2014 r.,

zażalenia, wniesionego przez wnioskodawcę W. D. ,

na uchwałę Sądu Apelacyjnego - Sądu Dyscyplinarnego w (...)

z dnia 28 kwietnia 2014 r., sygn. akt ASDo (...),

w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie sędziów do odpowiedzialności karnej

**1. utrzymuje w mocy zaskarżoną uchwałę;**

**2. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.**

### UZASADNIENIE

W.D. wniósł do Sądu Okręgowego w Ś. subsydiarny akt oskarżenia przeciwko sędziom Sądu Rejonowego w W. J. I., B. P. , J. S. i W. P. i wystąpił do Sądu Apelacyjnego - Sądu Dyscyplinarnego w (...) z wnioskiem o zezwolenie na pociągnięcie tych sędziów do odpowiedzialności karnej. Sąd Apelacyjny - Sąd Dyscyplinarny w W. w uchwale z dnia 28 kwietnia 2014 r. nie wyraził zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziów, przeciwko którym W.D. skierował subsydiarny akt oskarżenia. Sąd Dyscyplinarny ustalił, że na skutek

zawiadomienia W. D. o popełnieniu przestępstwa przez sędziów Sądu Rejonowego w W. prowadzone było postępowanie, w którym Prokurator Rejonowy w Ś. postanowieniem z dnia 3 października 2012 r. odmówił wszczęcia postępowania. Na skutek zażalenia W. D. Sąd Rejonowy w Ś. uchylił to postanowienie. Prokurator wszczął postępowanie w tej sprawie i po przeprowadzeniu czynności procesowych umorzył je postanowieniem z dnia 30 grudnia 2013 r. Postanowienie to nie zostało zaskarżone. W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Dyscyplinarny uznał, że wnioskodawca nie uzyskał statusu oskarżyciela subsydiarnego. Z tego względu wniosek o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziów wskazanych przez wnioskodawcę był bezzasadny z przyczyn formalnych.

Wnioskodawca W. D. w zażaleniu na uchwałę Sadu Dyscyplinarnego z dnia 28 kwietnia 2014 r. zarzucił naruszenie przepisów postępowania - art. 438 § 1 i 2 oraz art. 438 § 3 k.p.k., a także naruszenie art. 7 Konstytucji. W oparciu o te zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu - Sądowi Dyscyplinarnemu w (...) do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy-Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Na wstępie wymaga odnotowania, że skarżący w osobiście sporządzonym zażaleniu wadliwie powołał jako podstawę zarzutów art. 438 § 1, § 2 i § 3 k.p.k. Przepis ten nie został bowiem podzielony na tak oznaczone jednostki redakcyjne. W rzeczywistości przepis art. 438 k.p.k. obejmuje cztery punkty. Powyższa niedokładność w oznaczeniu podstawy zażalenia nie rzutowała jednak na sposób jego rozpoznania.

Uzasadnienie zaskarżonej uchwały wskazuje, że odmowa zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziów Sadu Rejonowego w W., przeciwko którym wnioskodawca W. D. skierował subsydiarny akt oskarżenia, była wynikiem uznania przez Sąd dyscyplinarny, że wnioskodawca w rzeczywistości nie ma statusu oskarżyciela subsydiarnego. Tylko w takim przypadku istniałaby podstawa do dokonania przez Sąd Dyscyplinarny merytorycznej oceny wniosku. Dla oceny zasadności zażalenia kluczowe znaczenie miało zatem rozważenie, czy Sąd Dyscyplinarny dokonał prawidłowej wykładni art. 330 § 2 k.p.k. Przepis ten stanowi, że w przypadku wydania przez prokuratora ponownie postanowienia o umorzeniu postępowania lub odmowie jego wszczęcia, pokrzywdzony, który

wykorzystał uprawnienia przewidziane w art. 306 § 1 k.p.k., może wnieść akt oskarżenia określony w art. 55 § 1 k.p.k. Użycie sformułowania o ponownym umorzeniu postępowania lub odmowie jego wszczęcia wskazuje, że uprawnienie do wniesienia subsydiarnego aktu oskarżenia powstaje jedynie wówczas, gdy umorzenie postępowania lub odmowa wszczęcia postępowania nastąpi po raz kolejny w takiej samej formie, tj. dwukrotnie zostanie wydane postanowienie o umorzeniu postępowania lub postanowienie o odmowie jego wszczęcia. Przepis art. 330 § 2 k.p.k. nie obejmuje zatem przypadku, gdy w sprawie początkowo odmówiono wszczęcia postępowania, a następnie po jego wszczęciu na skutek uwzględnienia środka zaskarżenia na odmowę wszczęcia, postępowanie zostało prawomocnie umorzone. Za taką wykładnią art. 330 § 2 k.p.k. opowiedział się już Sąd Najwyższy. W uchwale z dnia 17 maja 2000 r. (I KZ 9/00, OSNKW 2000, nr 5-6, poz. 42) Sąd Najwyższy stwierdził, że użyte w art. 330 § 2 k.p.k. określenie „wydaje ponownie postanowienie o umorzeniu lub odmowie jego wszczęcia”, oznacza, że chodzi o sytuację, gdy prokurator - po uprzednim uchyleniu przez sąd postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania lub umorzeniu postępowania przygotowawczego - nie znajdując nadal podstaw do wniesienia oskarżenia, wydaje po raz wtóry takie samo postanowienie, jak to, które było poprzednio przedmiotem zaskarżenia. Tożsamą ocenę Sąd Najwyższy wyraził w uzasadnieniu wyroku z dnia 9 listopada 2011 r. (III KK 134/11, OSNKW 2011, nr 12, poz. 111) i uzasadnieniu wyroku z dnia 20 marca 2013 r. (IV KK 42/13).

W sprawie wszczętej na skutek zawiadomienia wnioskodawcy W. D. nie zostały zatem spełnione przesłanki określone w art. 330 § 2 k.p.k., uprawniające go do wniesienia subsydiarnego aktu oskarżenia, co Sąd Dyscyplinarny ocenił prawidłowo. Nieuzasadniony był także zarzut naruszenia art. 7 Konstytucji. Przedmiotem zarzutów kierowanych pod adresem Sądu, a takie zarzuty może zawierać środek zaskarżenia, którym jest zażalenie, mogą być jedynie zarzuty tego rodzaju, które dotyczą naruszenia przepisów prawa materialnego lub przepisów postępowania znajdujących zastosowanie rozpoznawanej sprawie. Skarżący podniósł natomiast, że art. 7 Konstytucji został naruszony w wyniku nieprecyzyjnej redakcji przepisów znajdujących zastosowanie w sprawie. Tak zredagowany zarzut odnosi się wyłącznie do działań ustawodawcy i nie mógł stanowić podstawy do stwierdzenia wadliwości zaskarżonej uchwały.

Z tych względów zażalenie wnioskodawcy było pozbawione uzasadnionych podstaw i zaskarżoną uchwałę należało utrzymać w mocy (art. 128 u.s.p. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k.).